

(V)rij voorzichtig

TEKST MARITH IEDEMA
FOTOGRAFIE JASPER SUYK
LINGERIE PLEASUREMENTS

Toen mijn instructeur me voor het eerst vertelde over zijn bijzondere penis, die op commando stijf wordt, en blijft, reed ik bijna tegen de vangrail

Onze seksexpert is druk bezig met het halen van haar rijbewijs, maar wordt stevig afgeleid door een rij-instructeur die over een flinke uitrusting beschikt.

Het halen van mijn rijbewijs verloopt dramatisch. Dat heeft te maken met een paar factoren. Allereerst: gebrek aan talent en gevoel voor autorijden. Zaken die voor anderen vanzelfsprekend zijn – stoppen voor een zebrapad, niet tegen het verkeer inrijden, afstand houden van fietsers en geparkeerde auto's – willen maar niet tot mij doordringen. Ik raak stoepen, zie mensen over het hoofd en vergeet terug te schakelen voor de bocht. Met als gevolg dat ik geregeld bijna uit de bocht vlieg en mijn instructeur de stuipen op het lijf jaagt. Ik nader de 30. Dat is veel te laat om te beginnen met rijlessen. Mijn inmiddels volwassen brein (aangetast door drank & drugs) neemt nieuwe dingen niet meer zo snel op. Toch is misschien wel het grootste probleem dat ik een fietser ben in hart en nieren. En fietsers (Amsterdamse althans) deinzen nergens voor terug, kijken niet uit, stoppen niet voor zebrapaden of stoplichten en vinden dat iemand van de sokken rijden bij het leven hoort. Ik weet dat een auto een voertuig is waarmee ik mensen ernstig letsel kan toebrengen, maar mijn 'Amsterdamse fietsersmentaliteit' leer ik maar niet af.

Snowplanet

Dat ik niet ben opgegroeid met een auto helpt óók al niet mee. Als je in je jonge jaren geregeld in een wagen zit, pik je hier en daar geheid iets op. Ik bracht mijn jeugd door in een autovrije wijk, waar kinderen gewoon op straat spelen, midden in de stad. Fantastisch. Eén minpunt: bewoners krijgen geen parkeervergunning (logisch). Mijn ouders regelden er toch één en kochten een nieuwe auto. Een van de allereerste ritjes was naar Snowplanet. Het waaide die dag flink. Mijn vader parkeerde voor een sloot en vergat de auto op de handrem te zetten (weet je meteen van wie ik mijn 'autotalent' heb geërfd). Je snapt: aan het einde van de dag lag de wagen (total loss) in de plomp. Vanaf dat moment deed ons gezin alles met de fiets en trein.

En er is nóg een reden waarom het rijden niet lekker gaat. Over seks schrijven heeft een bijzondere bijkomstigheid: mensen vertellen mij ongegeneerd over hun slaapkamergeheimen, vertrouwen me zonder aanleiding hun fantasieën en problemen toe (collega's, leidinggeven-

den, vreemden, moeders van mijn vrienden, je kunt het zo gek niet bedenken). Recent maakte ook mijn rij-instructeur me deelgenoot van een aantal intieme details. En om nou te zeggen dat dit een positieve invloed heeft op mijn leerproces: nee. Normaliter sta ik te springen om seksverhalen. Maar toen mijn instructeur (een allerbeste kerel) me voor het eerst vertelde over zijn bijzondere penis, die op commando stijf wordt, en blijft, reed ik bijna tegen de vangrail. Was die man soms levensmoe? Met zijn handen gaf hij aan hoe groot zijn jonkeheer wordt. Ik probeerde mijn gezicht in de plooi te houden en me te concentreren op de weg. 'Aha,' mompelde ik.

Seksshows

Natuurlijk, ik ben wel wat gewend. Maar deze informatie was me liever bespaard gebleven. De instructeur (die mijn vader kon zijn) probeerde me overigens niet te versieren, hij dacht: jij schrijft over seks en bent daarom vast geïnteresseerd in de bijzonderheden van mijn geslachtsdeel. Nou, dat ben ik niet. Het verhaal ging verder. De instructeur vertelde dat hij zijn 'unieke talent' niet alleen heeft benut om minnaressen en partners te bevredigen. In het verleden gaf hij seksshows. Hij heeft zoveel controle over zijn erectie dat het net lijkt alsof hij in het bezit is van een aan- en uitknop. 'Soms kwamen meiden backstage weleens naakt op mijn schoot zitten, om me te testen,' lachte hij bulderend. 'Nou, als ik niet wil dat er iets gebeurt daar beneden, dan gebeurt er hélemaal niks.'

Toegegeven: dat van die seksshows vond ik wél interessant. Maar een productieve rijles werd het die dag – of alle andere dagen dat dit onderwerp ter sprake kwam – allerm minst. Gebrek aan talent én te veel afleiding. Niet gek dat de eerste keer dat ik examen deed, uitliep op een fiasco. Alleen had ik niet voorzien op welke manier ik zou falen: ik vergat mijn legitimatie. Ik voerde nog een toneelstuk op (iets met diefstal en veel tranen), maar het mocht niet baten. Die dag reed ik niet af. De keer daarop ging het al beter; ik mocht in de auto stappen. Hoe het rondje rijden verliep, zal ik je verder besparen. Ook de keer dáárna zakte ik. Nadien besloot ik dat het tijd was voor een wisseling van de wacht. Deze week heb ik mijn eerste rijles met een nieuwe instructeur. Voor de zekerheid vertel ik hem dat ik accountant ben. ✘